

David Seltenreich
Téma: Neobvyklé Vánoce

Podivuhodný zážitek pana Pandrholec

Pan Pandrholec povstal a prach kolem se zavířil. Byl uprostřed obrovské, rozsáhlé klášterní knihovny. Smítka prachu tančila ve vzduchu a uběhlo mnoho času, než se opět usadila na stole, prastarém globu, či vznešených čalouněných pohovkách, jež však svá nejlepší léta měly dávno za sebou.

Venku sněžilo, sníh pomalu padal na okolní střechy a tvořil nádhernou bílou pokrývku, ve které celé město zanikalo. Jen kouř z komínů a světélka rozsvícených kuchyní se statečně probojovávaly skrze tu chumelenici a dávaly najevo, že jsou připraveny na ten nádherný večer. Byl to úžasný den. Den Štědrý.

Pan Pandrholec, jenž byl už dobrých třicet let správcem tohoto opuštěného sídla, si to velmi užíval. Zde, v knihovně, se sice netopilo, ovšem pohled na tu všechnu pradávnu krásu, kterou měl jen a jen pro sebe, ho hřál. Navíc naproti přes chodbu na něj čekala vesele plápolající kuchyňská kamínka a vánoční stromeček.

Tam však ten muž nyní nemířil. Vydal se místo toho opačným směrem, v ruce nesa těžkou knihu z dob jezuitů, pro kterou hledal umístění v knihovně. Nakonec ho našel. Dalo to sice práci, neboť zrak mu již nesloužil jako v dobách jeho mládí, ovšem povedlo se. S pocitem dobře vykonané práce poodstoupil a zhluboka nasál ten těžký vzduch, jaký se nachází právě jen v takových starých knihovnách a jenž je znakem klidu, míru a pokoje.

Knihovna byla největší místností v celém konventu. Na délku mohla měřit nejméně padesát metrů a na výšku pokrývala celá dvě patra. Všude bylo jen bohatě zdobené dřevo a knihy. Pan Pandrholec to tu měl velmi, ale skutečně velmi rád. Nikde jinde v celém areálu se necítil tak bezpečně a svobodně.

Nyní se však vydal do kuchyně. S hrozivým lomozem a tajemným kvílením otevřel dveře a za stejně strašidelných zvuků je zavřel. Byl v dlouhé, takřka nekonečné chodbě. Panovalo zde majestátní, neporušitelné ticho. S tichým obdivem přešel k protější dveřím a ocitl se v kuchyni.

Starodávná kamínka hrála a na nich již bublal čaj. Pan Pandrholec se ho rád ujmul a plnými doušky jej rychle vypil. To mu dodalo nových sil.

Následně opět povstal z lavice, na kterou se mezitím usadil, a vrátil se na chodbu. Nyní ji však nepřešel směrem ke knihovně, ale pokračoval chodbou dál. Jeho malá shrbená postavička se šourala kolem dávno opuštěných mnišských cel, tichých a prostých místnůstek, kde se mniši oddávali svým soukromým modlitbám. A jak procházel okolo, tak z každé té cely cítil příběh jednoho konkrétního mnicha a připadal si jako jakýsi strážce jejich osudů a touto starostí se vždy zaklínal, když bojoval o další zítí svého kláštera.

Pan Pandrholec proto také rád říkával, že on sám je vlastně také takovým mnichem, který je ale na celý klášter sám, a proto nemůže zůstat zavřený v jedné cele, ale jeho cela je větší, dvojpatrová a čtyřkřídlová. Jinak je na tom prý úplně stejně jako kdysi oni. Ovšem on si nestěžuje a vlastně mu to i vyhovuje.

Obcházel proto s pocitem jistého majetnictví své království, občas se zastavil před některým obrazem dávno zemřelého opata, kterému vlastně vděčil za svůj klid, zamyslel se, a pak opět vyrazil dál. Na celičkém světě byste v tom okamžiku nenalezli šťastnějšího člověka.

Usmál se do zaprášeného zrcadla a s povzdechem pokračoval. Nakonec zůstal stát před velikými bytelnými dubovými dveřmi. Vytáhl z kapsy tlustý svazek starodávných klíčů a jeden po druhém si prohlížel.

„Ach ano, to je on,“ zaradoval se, když narazil na ten správný.

Pozvedl celý svazek a klíč vsunul do zámku. Otočil jím a celý mechanismus několik století starého zámku se se skřípáním a značným odporem dal do pohybu.

„Musím to naolejovat,“ řekl si pan Pandrholec.

Nakonec se ale dveře podvolily jeho snaze a vpustily jej dovnitř. Před ním byl refektář s krásným štukovaným stropem a freskou znázorňující nanebevzetí Panny Marie. A pod ní...

...pod ní ležel celý kopec ozdobně zabalených dárků. Malé i větší, živé i umělé, staré i nové. Byly tu dárky všech možných typů, všechny nádherně zabalené do lesklého papíru se zlatými mašličkami. Bylo jich tu dost pro celé město, ba pro celý kraj.

Pan Pandrholec s uspokojením hleděl na tu hromadu.

„Nádherné! Skvostné!“ říkal si.

Viděl to zde každý rok, ale přesto se znovu cítil být ohromen a pokaždé znovu mu ono prapodivné, jen velmi těžko popsateľné kouzlo Vánoc vznášející se vzduchem učarovalo. Celá ta hromada totiž vyzařovala určitou auru míru, klidu a lásky, kterou on, stoje tak blízko ní, nasával celým svým tělem.

„Leč co, už je čas,“ vytrhl se pak z tohoto zasnění a postoupil ještě blíže.

A v tu chvíli se pojednou začaly všechny ty balíčky zvedat. Malé i ty větší, živé i ty umělé, staré i ty nové. Pomalu se vznášely a kroužily těsně u stropu. Pak se najednou okno rozevřelo dokořán a ony byly již téměř k neudržení. Rozlétly se po celém kraji a jako sněhové vločky přináší svou zimní nadílku, i ony se stávaly nadílkou vánoční.

A pan Pandrholec cítil radost, neskutečnou radost, spolu s každým balíčkem, který přistál na čímsi okně a někomu vykouzľil úsměv na tváři. Nakonec i poslední balíček opustil místnost a ona najednou na první pohled jaksi zpusťla. Na ten druhý v ní však stále zůstávala ona aura vánoční nálady, která se dala téměř nahmatat, když jste nechali svou ruku chvíli šmátrat ve vzduchu. Pak se ovšem i aura rozlétla do města a okno se znovu zavřelo.

Pan Pandrholec s povzdechem vyšel zpět do ztemnělého ambitu, zamkl a loudal se pomalu chodbou, smutný, že to vše již skončilo. Když se došoural opět až do kuchyňky, zapálil kamínka a ohřál si zbytky čaje. Přisedl si ještě o kousek blíže k nim, aby se co nejvíce zahřál, a pohlédl ven.

Hvězdy tancovaly po temném nebi mezi vločkami. Jen jedna jakoby zářila do dále stále a nebyla k zastavení. Pan Pandrholec si jí prohlížel blíže. Ve městě se rozezněly zvony. A hvězda se na něj usmála...

Byl to úžasný večer. Večer Štědrý.